

Свид. Д. Илиев: За шестъ мѣсеца бѣхъ пазарентъ за
250 гроша.

— Защо не достоя?

— Защото исплди мастора. Послѣ исплди и насъ.

— Защо?

— Защото нѣмаше работа.

— Че неварѣши ли бира?

— Варѣше, ала оцѣни си другъ майсторъ, а азъ си дойдохъ тува у градо.

— На Драгоманъ нѣкъдѣ близо на ханъ не слѣзохте ли съ човѣка?

— Слѣзохме тамъ на хана.

— Какъ се казва?

— На Дѣдо Тончова ханъ.

— Съ какви дрѣхы и обуца бѣше този човѣкъ?

— Той бѣше съ трѣнски дрѣхы, трѣнска шапка, убутъ бѣше съ чизмитѣ на Александра.

— (Подава му единъ портретъ). Прилича ли на този? Зими го да глѣдай, дали не е той?

— (Зема го, разглежда го). Немога да го позная. Лицето му не съмъ виждалъ.

— Високъ ли бѣше?

— Онъ бѣше срѣденъ човѣкъ. Азъ съмъ го видѣлъ само на конъ кога бѣше.

— Изъ пѣтъ кога вървѣхте, не го ли питахте кждѣ отива?

— Не го питахъ. Е чи той на конъ, гдѣ да го стигна най-напрѣдъ? Какъ да го питамъ или да го видя.

— Никакъ не го ли видя?

— Това се казва само когато се качи на коня, и когато то слѣзна на хана.

— Брада имаше ли?

— Имаше ли брада незная.

— Е бръснатъ ли бѣше?

— Незная. Азъ го качихъ на коня, оставихъ го на хана, и повече нищо незная. По пѣтя нищо не съмъ разговарялъ съ него, че неможахъ и да го застигна. По пѣтя ний никога не сме вървѣли наедно. На фабриката при менъ не е сѣдялъ, а въ дюкина не съмъ го виждалъ. А когато дойде на механата съ файтонъ, тогава го видѣхъ. Но сѣдна, или не сѣдна,